

wõtta ja Teile see eest oma kallist ja kõigite kasulikumat kitse anda".

Juhan ei pidanud enam sialihha praest ja morštides tõremat lugugi, ta iks juba kartohwile supi ja keedetud aiawilja järele ja wõttis siis seepärast lahkesti ka seda parkumist waštut.

Selle aja sees oli esimene undsakaš, kes Juhani käest ta hobuse õra pettiš, enese habeme õra ajada lašknud, uue kubara pâha panud ja nägi nûud koguni tõine mees wâlja, kui hommikul hobuse ja lehma wahetuse ajal. Nõnda tundmatuks tehtud, ligistas seisinane ennast jâlegi Juhani juure ja ütles: „Siku liha ei ole igamehe asi ja niisugune isemeeiline kits annab kohati wâhe ehk ei anna ka fugugi piima. Siin on mul üks nuumatud ani, kellest wâga hââd ja maitsevat praadi warrude ajaks wôib walmistada, raswaga wôib terve talv kartohwlid keeta ja súua, ja sulgedega tervet lapsewoodit (hâlli) tâita. Ma annan Teile hââd nôuu, Teie kitse minu

ani waštut árawahetada; et Teie selle kauba juures wôidate, see on selge kui kuld!"

Sõnad warrud ja lapsewoodi kõlasiwad wâga armsašte Juhani kõrvus ja ta oli siis kõhe ka ette pandud wahetuſele walmis.

Selle pââle tuli nûud tõine undsakaš, ka niisama uude riidiisse ehtinud Juhani juure ja ütles: „Üks ani praad on peagi sôödud siis on kõik mõõdas, pââlegi terwe ei ole ta ka mitte! Sââl kiidan Teile üht hââd munejat kana, nagu minul siin üks kaasas on, Teil on siis aasta otsa iga päewa jauks üks muna ja wiimaks saab veel kanast isi riisidega keedetud rammusat ja toidurikast suppi see on siis alles pidusõõk! Ma pakun Teile oma suurt Hollandi kana, Teie ani eest, see on ju ometi natuke aruldane, ta haudub Teil ka veel terve kuuri kanu tâis, nõndasama ilusaid ja kenaid noori kanu!

Juhan mõtles, et kûll wâga mõistlik oleks, üht suurt Hollandi kana ani asemel pidada ja oli ka sellegi ettepanemisega kõhe walmis.

Nûud oli ka ju sôögi aeg kâtte joudnud ja